

Arrest

nr. 225 821 van 9 september 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Zuid-Afrikaanse nationaliteit te zijn, op 4 maart 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 9 januari 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 juli 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 juli 2013 dient de verzoekende partij, die verklaart van Zuid-Afrikaanse nationaliteit te zijn, een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 27 augustus 2013 wordt deze aanvraag ontvankelijk verklaard.

Op 22 augustus 2014 wordt deze aanvraag gegrond verklaard en wordt de verzoekende partij gemachtigd tot een verblijf van één jaar vanaf de afgifte van de documenten. Zij wordt in het bezit gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister.

Op 26 augustus 2015 werd de verblijfsmachtiging verlengd met twee jaar, tot 4 september 2017.

Op 18 juli 2017 dient de verzoekende partij een aanvraag in tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf, toegestaan in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 30 oktober 2017, met kennisgeving op 27 december 2017, beslist de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris dat het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister niet langer verlengd mag worden. Eveneens op 30 oktober 2017, met kennisgeving op 27 december 2017, wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) uitgereikt. Op 10 april 2018 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij arrest nr. 202 192 de beslissingen van 30 oktober 2017 tot niet-verlenging van het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 29 mei 2018, met kennisgeving op 22 juni 2018, beslist de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris opnieuw dat het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister niet langer verlengd mag worden. Eveneens op 29 mei 2018, met kennisgeving op 22 juni 2018, wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt. Op 18 oktober 2018 vernietigt de Raad met arrest nr. 211 216 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en wordt het beroep tegen de beslissing van 29 mei 2018 tot niet-verlenging van het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister verworpen.

Op 9 januari 2019 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten onder de vorm van een bijlage 13.

Dit is de bestreden beslissing met de volgende motieven:

“(…)

De mevrouw,

Naam + voornaam: L., D. M.

geboortedatum: X

geboorteplaats: K.

nationaliteit: Zuid-Afrika

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Krachtens artikel 13, §3, 2° van de wet van 15 december 1980, betrokkene voldoet niet meer aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden: de aanvraag die op datum van 18/07/2017 bij onze diensten werd ingediend tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf voordien toegestaan in toepassing van artikel 9ter, werd geweigerd op 29/05/2018.

(…)”

2. Over de rechtspleging

Waar de verwerende partij in haar nota met opmerkingen vraagt de kosten ten laste van de verzoekende partij te leggen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging geniet, zodat aan geen van de partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de zorgvuldigheidsplicht, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de schending van het "gezag van gewijsde".

Het middel luidt als volgt:

"Verzoekster beschikte sinds 2014 over een verblijfsrecht in België dat tot voor kort jaarlijks hernieuwd werd. Zij bouwde een privéleven uit op het grondgebied in legaal verblijf.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het beschermde privéleven omhelst erg brede aspecten van de persoonlijke sfeer. Het persoonlijke, economische en sociale netwerk van gevestigde vreemdelingen ten opzichte van hun omgeving en gemeenschap maakt privéleven uit. (EHRM, Unert. Nederland, 5 juli 2005, §59.)

Verzoekster heeft verklaringen en documenten gevoegd in het beroep tegen de beslissing weigering verlenging verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten waaruit blijkt dat ze op het grondgebied yogales geeft als vrijwilligster, dat ze vrijwilligerswerk heeft gedaan voor daklozen in Nepal, dat ze een uitgebouwd netwerk van sociale banden heeft met andere legaal verblijvende personen op ons grondgebied. Ze put hier identiteit en een levenshouding uit.

Verzoekster is al sinds 2003 weg uit Zuid-Afrika, en heeft er geen contacten meer, geen netwerk, geen vrienden en niets dat van enig belang is voor haar persoonlijke identiteit. Haar gezondheidsproblematiek, de nood aan opvolging, medicatie, en het feit dat haar aandoening een contra-indicatie is om te vliegen, en de staat van de ziekenzorg in Zuid-Afrika en het hoog risico op infectie in de publieke zorgcentra, maken ernstige hinderpalen uit om haar privéleven in Zuid-Afrika voort te zetten.

Het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven is niet absoluut. Het EHRM heeft er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, §27). Op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, hebben de verdragsstaten de taak om de openbare orde te waarborgen en om hierbij de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren. (EHRM 26 juni 2012, Kuric en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Wanneer er sprake is van een situatie van weigering van voortgezet verblijf, quod in casu, dan vormt zulke maatregel een inmenging in de uitoefening van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven (arrest RvV, nr. 197 311 van 22 december 2017, Verenigde Kamers).

Bijgevolg dient in dat geval het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Binnen de grenzen gesteld door artikel 8, tweede lid van het EVRM, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door één of meerdere in de deze bepaling vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om één van deze doelen te bereiken (proportionaliteit).

Deze laatste vereiste impliceert dat er een belangenafweging plaatsvindt waarbij een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie, enerzijds, en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde, anderzijds (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76).

In deze belangenafweging moeten vanzelfsprekend alle van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, quod non in casu, heeft het EHRM een aantal welbepaalde criteria geformuleerd die nationale overheden in het maken van een billijke belangenafweging moeten leiden, namelijk de zogenaamde Boultif/Üner criteria (EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 51).

Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge in hun beoordeling of een inmenging in het privé- en gezinsleven noodzakelijk en proportioneel is (EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76). Waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dal ia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62).

A fortiori is het zo dat wanneer er geen enkel element van openbare orde of openbare veiligheid voorhanden is, het private belang van de betrokken persoon veel zwaarder doorweegt.

Het is op dit moment volstrekt onduidelijk in licht van welke maatschappelijke noodzaak een dermate ingrijpende inmenging in verzoeksters privéleven proportioneel zou maken.

Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen een zorgvuldige en redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nunez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62)

Verwerende partij heeft nagelaten verzoekster te horen in verband met haar opgebouwde privéleven, heeft geen enkele motivering opgenomen met betrekking tot het feit dat de inmenging noodzakelijk zou zijn in een democratische samenleving en heeft geen enkele proportionaliteitstoets gevoerd.

De bestreden beslissing vormt een inmenging in verzoeksters gezinsleven. Bij een inmenging in verzoeksters privéleven en gezinsleven dient er een evenredigheidstoets gemaakt te worden. Er dient door verwerende partij nagegaan te worden of de inmenging in verzoeksters gezins- en privéleven in verhouding staat tot het belang om verzoekster van het grondgebied verwijderd te zien

Uw Raad heeft op 18 november 2018 al een bevel om het grondgebied te verlaten vernietigd omdat de beslissing artikel 8 van het EVRM schond.

Een nieuwe beslissing die op geen enkele wijze voorbij de standaard motivering gaat en geen melding maakt van verzoeksters privéleven en artikel 8 EVRM maakt niet enkel een schending uit van de motiveringsplicht, zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 8 van het EVRM maar ook van het gezag van gewijsde van het arrest van Uw Raad van 18 november 2018."

3.2. Met betrekking tot de aangevoerde schending van de formele motiveringsverplichting wordt erop gewezen dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 – net als artikel 62 van de Vreemdelingenwet – de administratieve overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn en dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze te lezen zijn. De juridische grondslag wordt vermeld: artikel 13, §3, 2°, en de feitelijke reden: de verzoekende partij voldoet niet meer aan de gestelde verblijfsvoorwaarden omdat de aanvraag tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf werd geweigerd op 29 mei 2018.

De verzoekende partij kan niet voorhouden dat de juridische en feitelijke overwegingen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, niet in deze beslissing vervat zijn.

Hierna wordt onderzocht of de motieven afdoende zijn. Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Dit houdt ook in dat zij zich moet steunen op alle gegevens en dienstige stukken.

De overheid moet zich afdoende informeren over alle relevante elementen.

De zorgvuldigheidsplicht geldt ook voor de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. Van hem mag verwacht worden dat hij, wetende dat een bevel om het grondgebied te verlaten werd vernietigd wegens het onvoldoende nagaan van een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM over het privéleven, zoals in dit geval was uitgesproken, nuttige elementen ter kennis geeft aan het bestuur.

3.3. In essentie voert de verzoekende partij aan dat artikel 8 van het EVRM opnieuw is geschonden omdat er geen rekening is gehouden met artikel 8 van het EVRM en de motieven, vervat in het arrest nr. 211 216 van de Raad.

In dit arrest hield de verzoekende partij over artikel 8 van het EVRM *quasi* dezelfde grief aan die beantwoord werd als volgt:

“Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties waar sprake is van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 66) als voor situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (cf. RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van het bestuur om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan het kennis heeft of zou moeten hebben.

Het waarborgen van een recht op eerbiediging van het gezins- en privéleven, veronderstelt het bestaan van een gezins- en privéleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Artikel 8 van het EVRM definieert niet de begrippen ‘gezinsleven’ en ‘privéleven’, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven

en privéleven is een feitenkwestie (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150; EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). Dit gezins- en/of privéleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de beoordeling van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een 'fair balance' moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/ privé-leven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900)."

De Raad herneemt deze motieven.

Over de concrete elementen die de verzoekende partij naar voren bracht, stelt dit arrest:

"De verzoekende partij betoogt dat geen rekening werd gehouden met haar in België opgebouwde privéleven, terwijl zij hier een netwerk van sociale banden heeft opgebouwd. Zij wijst erop dat zij al sinds 2003 weg zou zijn uit Zuid-Afrika en er geen contacten en banden meer heeft.

De Raad dient vast te stellen dat de verwerende partij de verzoekende partij in 2013 machtigde tot een legaal verblijf in het Rijk. Van de verwerende partij kan worden verwacht dat zij, bij het nemen van een verwijderingsmaatregel, in het licht van artikel 8 van het EVRM rekening houdt met de impact ervan op onder meer het privéleven van een vreemdeling, die in voorliggend geval gemachtigd was in het Rijk te verblijven. Er kan worden aangenomen dat de verzoekende partij, gelet op haar (legaal) verblijf in België sinds minstens 2013, menselijke contacten en een sociaal leven heeft opgebouwd.

De verwerende partij gaat in de tweede bestreden beslissing niet in op artikel 8 van het EVRM. Een expliciete afweging in de tweede bestreden beslissing aangaande het privéleven van de verzoekende partij ontbreekt. Nochtans heeft de verzoekende partij jarenlang legaal op het grondgebied verbleven zodat het bestaan van een privéleven in België niet kan worden genegeerd. De Raad stelt vast dat het administratief dossier een synthesenota van 18 april 2018 bevat opgesteld door de diensten van de verwerende partij naar aanleiding van de vernietiging van de eerdere beslissing tot niet verlenging van het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister van 30 oktober 2017. Hieruit blijkt dat een analyse werd gemaakt van de elementen genoemd in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waarbij de verwerende partij onder meer oordeelde "Gewone sociale relaties vallen onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM" – waarbij zij overigens te kennen geeft aan te nemen dat de verzoekende partij in België sociale relaties heeft opgebouwd en dus een privéleven heeft ontwikkeld.

Waar de verwerende partij stelt dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen, stelt de Raad vast dat deze stelling niet te rijmen valt met de rechtspraak van het EHRM. Er dient immers op gewezen te worden dat artikel 8 van het EVRM aspecten behelst van de sociale identiteit van een persoon en dus ook de relatie met vrienden en kennissen kan insluiten. Het houdt het recht in op een persoonlijke ontwikkeling alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen (EHRM 29 april 2002, Pretty/Verenigd Koninkrijk, § 61; EHRM 16 december 1992, Niemietz/Finland, § 29). Het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen maakt onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Grote Kamer, Slivenko/Letland, §§ 95-96). Daar de verwerende partij haar oordeel ten aanzien van het recht op een privéleven slechts onderbouwt door te stellen dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen, stelling die niet overeen

kan blijven, en verder niet overgaat tot een uitdrukkelijke motivering met betrekking tot het privéleven, meer bepaald omtrent de vraag of de tweede bestreden beslissing geen ongeoorloofde inmenging vormt in dit privéleven, voert de verzoekende partij terecht de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Ten slotte wijst de Raad erop dat hij zelf niet tot deze belangenafweging kan overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

De beschouwingen in de nota met opmerkingen doen aan het voorgaande geen afbreuk.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt aannemelijk gemaakt.”

Uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde minister op 9 januari 2019 een synthesesnota opstelde waarin te lezen valt:

“Synthesenota: 09/01/2019

Vernietiging BGV dd. 29/05/2018

Reden:

Reden: de Rvv concludeert dat een gewone sociale relaties wel onder de bescherming van art 8 EVRM vallen. Aangezien betrokkene sinds 2013 legaal in België verblijft, kan er vanuit gegaan worden dat betrokkene hier een sociaal leven heeft opgebouwd.

Uit het arrest: De verzoekende partij betoogt dat er geen rekening werd gehouden met haar in België opgebouwde privéleven, terwijl zij hier een netwerk van sociale banden heeft opgebouwd. Zij wijst erop dat zij al sinds 2003 weg zou zijn uit Zuid-Afrika en er geen contacten en banden meer heeft.

De Raad dient vast te stellen dat de verwerende partij de verzoekende partij in 2013 machtigde tot een legaal verblijf in het Rijk. Van de verwerende partij kan worden verwacht dat zij, bij het nemen van een verwijderingsmaatregel, in het licht van artikel 8 EVRM rekening houdt met de impact ervan op onder meer het privéleven van een vreemdeling, die in voorliggend geval gemachtigd was in het Rijk te verblijven. Er kan worden aangenomen dat de verzoekende partij, gelet op haar (legaal) verblijf in België sinds minstens 2013, menselijke contacten en een sociaal leven heeft opgebouwd.

De Raad stelt vast dat het administratief dossier een synthesesnota van 18 april 2018 bevat opgesteld door de diensten van de verwerende partij naar aanleiding van de vernietiging van de eerdere beslissing tot niet verlenging van het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister van 30 oktober 2017. Hieruit blijkt dat een analyse werd gemaakt van de elementen genoemd in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waarbij de verwerende partij onder meer oordeelde “gewone sociale relaties vallen onder de bescherming van artikel 8 EVRM” - waarbij zij overigens te kennen geeft aan te nemen dat de verzoekende partij in België sociale relaties heeft opgebouwd en dus een privéleven heeft ontwikkeld.

Waar de verwerende partij stelt dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM vallen, stelt de Raad vast dat deze stelling niet te rijmen valt met de rechtspraak van het EHRM. Er dient immers op gewezen te worden dat artikel 8 EVRM aspecten behelst van de sociale identiteit van een persoon en dus ook de relatie met vrienden en kennissen kan insluiten. Het houdt het recht in op een persoonlijke ontwikkeling alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen. (EHRM 29 april 2002, Pretty/Verenigd Koninkrijk, §61; EHRM 16 december 1992, Niemietz/Finland, §29.) Het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen maakt onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Grote Kamer, Slivenko/Letland, §95-96)

Daar de verwerende partij haar oordeel ten aanzien van het recht op een privéleven slechts onderbouwt door te stellen dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen, stelling die niet overeind kan blijven, en verder niet overgaat tot een uitdrukkelijk motivering met betrekking tot het privéleven, meer bepaald omtrent de vraag of de tweede bestreden beslissing geen ongeoorloofde inmenging vormt in dit privéleven, voert de verzoekende partij terecht de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

(...)

Conclusie: Nieuw BGV afleveren 30dagen omdat het een verlenging BIVR betreft (weigering)

Onderzochte elementen in toepassing van artikel 74/13

1. Gezins-en familieleden Betrokkene toont niet aan dat er nog andere gezinsleden van haar in België verblijven. Wat betreft sociale relaties, betrokkene wist dat zij slechts tot een tijdelijk verblijf in het land werd toegelaten in het raam van haar gezondheidsproblemen en dat zij, zodra haar medische toestand positief zou evolueren of zij de nodige zorgen in het land van herkomst zou kunnen krijgen, niet langer tot een verder verblijf in het Rijk zou worden gemachtigd. Tevens bestaat de mogelijkheid erin dat betrokkene in het land van herkomst terug kan deel uit maken van een sociale kring en dat zij ook een privéleven kan uitbouwen aldaar.

Betrokkene heeft tevens altijd de mogelijkheid om vanuit het land van herkomst of verblijf een visum aan te vragen om een bezoek te brengen.

2. Hoger belang van het kind NVT

3. Gezondheidstoestand De (on)mogelijkheid tot reizen werd besproken in het medisch advies dd. 28/05/2018

(...)"

Aldus blijkt dat de verwerende partij, goed wetende wat blijkt uit de analyse van het arrest nr. 211 216 van de Raad, een nieuw onderzoek diende te voeren over de elementen die de verzoekende partij opsomt in haar middel, zijnde dezelfde die voorlagen in het arrest nr. 211 216: *"Verzoekster heeft verklaringen en documenten gevoegd in het beroep tegen de beslissing weigering verlenging verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten waaruit blijkt dat ze op het grondgebied yogales geeft als vrijwilligster, dat ze vrijwilligerswerk heeft gedaan voor daklozen in Nepal, dat ze een uitgebouwd netwerk van sociale banden heeft met andere legaal verblijvende personen op ons grondgebied. Ze put hier identiteit en een levenshouding uit.*

Verzoekster is al sinds 2003 weg uit Zuid-Afrika, en heeft er geen contacten meer, geen netwerk, geen vrienden en niets dat van enig belang is voor haar persoonlijke identiteit. Haar gezondheidsproblematiek, de nood aan opvolging, medicatie, en het feit dat haar aandoening een contra-indicatie is om te vliegen, en de staat van de ziekenzorg in Zuid-Afrika en het hoog risico op infectie in de publieke zorgcentra, maken ernstige hinderpalen uit om haar privéleven in Zuid-Afrika voort te zetten." In de synthesesnota van 9 januari 2019 blijkt dat de verwerende partij zelf stelt dat de vraag of een bevel om het grondgebied te verlaten geen ongeoorloofde inmenging vormt in het privéleven, eigenlijk niet is onderzocht. De verwerende partij gaat niet in op de haar gekende gegevens die blijken uit het verzoekschrift, dat leidde tot het voornoemde arrest nr. 211 216. Haar "onderzoek" beperkt zich tot de vaststelling dat de verzoekende partij slechts tijdelijk een legaal verblijf kende en kon weten, bij een positieve evolutie van haar ziekte, dat zij moest terugkeren naar haar herkomstland en zij kwam tot de vaststelling dat zij een privéleven kan uitbouwen in het herkomstland en terug kan deel uitmaken van een sociale kring. Met deze vaststelling wordt geen onderzoek verricht naar het privéleven in België en de motieven van het arrest nr. 211 216 worden terzijde gesteld. De verzoekende partij maakt de schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Ten overvloede, waar de verzoekende partij verwijst naar haar gezondheidsproblematiek en *"de nood aan opvolging, medicatie, en het feit dat haar aandoening een contra-indicatie is om te vliegen, en de staat van de ziekenzorg in Zuid-Afrika en het hoog risico op infectie in de publieke zorgcentra"*, wijst de Raad erop dat met arrest nr. 211 216 van 18 oktober 2018 werd beslist:

"(...) In voorliggende zaak oordeelt de verwerende partij dat het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister niet langer verlengd mag worden daar evenwel de omstandigheden op grond waarvan de machtiging oorspronkelijk werd toegestaan niet langer bestaan, of dat deze zodanig zijn gewijzigd dat de machtiging niet langer nodig is, waarbij werd nagegaan of de verandering van deze omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft. De verwerende partij concludeert dat niet langer blijkt dat de verzoekende partij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of dat ze lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar ze gewoonlijk verblijft. Hierbij wordt verwezen naar een medisch advies dat de ambtenaar-geneesheer op 28 mei 2018 opstelde met betrekking tot de evaluatie van het medisch dossier van de verzoekende partij. De ambtenaar-geneesheer bracht volgend advies uit:

"Graag kom ik terug op uw vraag tot herevaluatie van het medisch dossier voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van een aanvraag tot verlenging van de verblijfsmachtiging.

Er werd reeds eerder een positief medisch advies gegeven d.d. 24-6-2014 door Dr. B. (...) en d.d. 24-8-2015 door Dr. L. (...).

De voorgeschiedenis van betrokkene kan als volgt samengevat worden: "destroyed lung" rechts na doorgemaakte TBC (2006), gecompliceerd door aspergilliose (2012), recidiverende infecties en COPD III.

Hiervoor maak ik gebruik van de attesten die ons werden bezorgd sinds het vorig advies:

Voor dit advies baseer ik me op de attesten die ons sinds het laatste advies bezorgd werden:

- *Standaard Medisch getuigschrift d.d. 17-07-2017 van Dr. M. (...), huisarts, met diagnose van status post-pneumectomie geassocieerd aan gemengd obstructief en restrictief longlijden , GOLD III waarvoor noodzakelijke medicatie namelijk Ultibro en regelmatige follow-up*
- *Verslag raadpleging longziekten d.d. 01-03-2016: status na pneumectomie rechts met gemengd obstructief en restrictief longlijden met vitale capaciteit van 47%*
- *Verslag raadpleging longziekten 09-12-2015 en 05-01-2016: beslissing tot verwijderen van functionele long nu actieve infectie afwezig is. Planning ingreep 02-02-2016*
- *Raadpleging gastro-enterologie 03-10-2016:oesofagits met opstarten Pantoprazole*

Uit de verschillende medische attesten die ons ter beschikking gesteld werden, kunnen we het volgende besluiten:

Betrokkene is een dame van 47 jaar afkomstig uit Zuid-Afrika met een zeer uitgebreide pneumologische geschiedenis:

- *Destroyed rechter long door TBC*
- *Recurrerende infecties met aspergillose*
- *Pneumectomie van afunctionele rechter long op 2/2/2016*
- *Verder verloop ongecompliceerd, COPD Gold klasse III met vitale capaciteit van 47% en ESW 37%*

Als huidige medicatie neemt zij enkel Ultibro (indaceterol/glycopurronium) en Pantoprazole

Actuete aandoeningen) en behandelina:

Betrokkene werd geregulariseerd omwille van een „destroyed lung" rechts na doormaken van TBC met een aspergillose infectie die initieel behandeld werd met antimycotica. Omwille van slechte evolutie werd in 2014 een pneumectomie uitgevoerd na afkoelen van de infectie. Na deze interventie stabiliseerde de toestand van betrokkene en waren geen interventies of hospitalisaties meer nodig. Alleen een regelmatige controle van haar longcapaciteit blijft nodig evenals de noodzaak tot medicatie: indaceterol/glycopurronium.

Zij ontwikkelde een milde vorm van oesofagitis die met medicatie namelijk Pantoprazole onder controle kwam.

Als besluit kunnen we hier stellen dat de medische problematiek van betrokkene duidelijk verbeterd is en zij verder kan opgevolgd worden in Zuid-Afrika. Gezien de wegnahme van het probleem (pneumectomie van de aangetaste long) is deze verbetering blijvend.

Haar voorgeschiedenis van longpathologie en beperkte longcapaciteit zou een tegenindicatie kunnen zijn voor vliegtuigreizen. Deze wordt door de medische verslagen weerlegd.

In het artikel "Managing patiënts with stable respiratory disease planning air travel : a primary care summary of the British Thoracic Society recommendations" in Prim Care Resp J2013;22(2):234-238 wordt als risico weerhouden, een vitale capaciteit van minder dan 1 liter en een één seconde waard (ESW /FEV1) van minder dan 30%. <https://www.nature.com/articles/pcr1201346.pdf?oriain=ppub>

In het eindwerk van Dr. Van Damme, "geïndividualiseerd reisadvies in de praktijk" van 2014 wordt op p. 62 gesteld dat respiratoire insufficiëntie geen contra-indicatie is zolang zuurstof en of andere sportieve therapieën haalbaar zijn op reis. http://lib.uaent.be/fijmxt/RUG01/002/106/166/RUG01-002106166_2014_0001_AC.pdf zie bijlage 1.

Zo er toch bezwaren zouden zijn, kan betrokkene onder medische escorte naar haar thuisland terugkeren. De verantwoordelijke arts kan dan voorzorgen nemen, met extra medicatie en eventueel extra zuurstof tijdens de reis, zo dit nodig zou zijn.

Er is geen nood tot mantelzorg omwille van medische redenen.

Beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst :

Er werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene):

Betreffende de behandeling/zorgen zijn deze volgens Medcoi in Zuid-Afrika beschikbaar. Hiervoor verwijzen we naar bijlage 2: een mededeling van Medcoi dat Zuid-Afrika beschouwd wordt als een westers land en dat alleen zeer ingewikkelde en zeldzame pathologie opgezocht wordt. Bijkomend ook het antwoord toen de vraag concreet gesteld werd (antwoord d.d. 07-08-2017).

Beschikbaarheid zie volgende link voor een lijst van alle ziekenhuizen (zie ook bijlage 3)

http://doctors-hosoiatls-medtcal-cape-town-south-africa.blaauwbera.net/hosoiatls_clinics_state_hosoiatls

Betrokkene heeft nood aan regelmatige controles bij de longspecialist, eventueel nood aan opname en als medicatie indaceterol/glycopurronium en pantoprazole. Volgens onze gegevens is dit alles beschikbaar in Zuid-Afrika.

Toegankelijkheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst :

Allereerst kan een verblijfstitel niet enkel afgegeven worden op basis van het feit dat de toegankelijkheid van de behandelingen in het land van onthaal en het land van herkomst sterk uiteen kan lopen. Naast de verificatie van de mogelijkheden tot behandeling in het land van herkomst of het land waar de aanvrager gewoonlijk verblijft, vindt de in het kader van een aanvraag uitgevoerde evaluatie ook plaats op het niveau van de mogelijkheden om toegang te krijgen tot deze behandelingen. Rekening

houdend met de organisatie en de middelen van elke staat zijn de nationale gezondheidssystemen zeer uiteenlopend. Het kan om een privé-systeem of een openbaar systeem gaan, een staatsprogramma, internationale samenwerking, een ziektekostenverzekering, een ziekenfonds.... Het gaat dus om een systeem dat de aanvrager in staat stelt om de vereiste zorgen te bekomen. Het gaat er niet om zich ervan te verzekeren dat het kwaliteitsniveau van dit systeem vergelijkbaar is met het systeem dat in België bestaat. Deze vergelijking zou tot gevolg hebben dat een verblijfsrecht zou worden toegekend aan elke persoon wiens systeem voor de toegang tot zorgverlening van minder goede kwaliteit zou zijn dan het systeem in België. Dit zou niet in overeenstemming zijn met de belangrijkste doelstelling van de verificaties op het gebied van de toegang tot de zorgverlening, namelijk zich ervan verzekeren dat deze zorgverlening in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft toegankelijk is voor de aanvrager. Wat betreft het algemene gezondheidssysteem in Zuid-Afrika is er een sterke kloof tussen het publieke (openbare) en het private gezondheidszorgsysteem wat betreft de kwaliteit van de zorg en het bevolkingssegment waarvoor zij zorgen. De publieke gezondheidszorg is volledig gefinancierd door de overheid. Een rapport uit 2015 geeft de voor- en nadelen van dit systeem weer:

De voordelen van de volksgezondheidszorg bevatten gratis zorg voor alle burgers, waaronder farmaceutische producten, rolstoelen, krukken, enz., en verzorging aan huis. Vanwege het hoge aantal van armere mensen in Zuid-Afrika zijn de wachttijden lang, de kwaliteit van zorg minder e.d. in vergelijking met de private gezondheidszorg. De private gezondheidszorg wordt niet gefinancierd door de regering. Burgers moeten hun eigen verzekering kopen, deze kunnen ze dan gebruiken om behandeld te worden in een privé-instelling. Het nadeel is dat dit duur is, men moet betalen voor alles (verzorging, medische hulpmiddelen, medicijnen e.d.)

In 2012 introduceerde de regering van Zuid-Afrika het New Health Insurance Program (NHI). Het doel is toegang te bieden tot de universele gezondheidszorg aan alle wettelijke Zuid-Afrikaanse burgers en de kwaliteit te verbeteren. Het NHI-systeem wordt gefinancierd via persoonlijke belasting en werkgeversbijdragen. Belasting is verplicht voor iedereen maar mensen met een hoger inkomen zullen naar verwachting meer bijdragen dan anderen met een lager inkomen. In dit systeem zijn zowel het publieke als het privé gezondheidssysteem opgenomen. Iedereen moet dus bijdragen aan het New Health Insurance Fund (NHIF).

Er bestaat een uitkering voor werklozen maar de begunstigde moet voordien hebben bijgedragen aan het werkloosheidsverzekeringsfonds voordat hij werkloos werd. Het wordt betaald vanaf de 14de dag dat men werkloos is tot de 238ste dag. Dit is er voor werknemers die meer dan 24u per maand werken. Er zijn ook uitzonderingen zoals zelfstandigen, stagiairs,...

Wat betreft de medicatie beschikt Zuid-Afrika over het Essential Drugs Programme of South Africa, deze streeft ernaar om geneesmiddelen voor alle Zuid-Afrikanten toegankelijk te maken d.m.v. een essentiële geneesmiddelenlijst en richtlijnen voor standaardbehandelingen. Volgens een online artikel zouden apothekers op de meeste plaatsen toegankelijk zijn en de medicijnen zijn over het algemeen betaalbaar, aangezien de prijzen worden bepaald door de overheid. De medicatie die betrokkene nodig heeft is ook toegankelijk voor haar in Zuid-Afrika.

Wat betreft de aandoening van betrokkene is een behandeling van tuberculose kosteloos in Zuid-Afrika gedurende een periode van 6 tot 8 maanden in de actieve fase van de ziekte. TB-ziekenhuizen erkennen alleen patiënten met actieve tuberculose die aan specifieke criteria voldoen.⁵ Dit is echter geen enkel probleem meer voor betrokkene gezien de ziekte uitgedoofd is. De prijzen voor behandelingen, tests en consultaties ter opvolging in publieke ziekenhuizen worden door de regering vastgesteld.

De advocaat van betrokkene haalt in het verzoekschrift 9ter verschillende documenten aan namelijk:

'Sidley, P. "South Africa's shattered healthcare dreams" d.d. 18/07/2012

'Brief E. Murray van het University College Hospital' d.d. 09/01/2007

Deze documenten geven de algemene situatie in Zuid-Afrika weer en heeft geen betrekking op de persoonlijke situatie van betrokkene. Het tweede document informeert ons alleen maar dat betrokkene lijdt aan tuberculose.

Niets verhindert betrokkenen derhalve om terug te keren. Het staat betrokkenen vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage.⁷ Er is geen strikte noodzaak tot mantelzorg. Het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in Zuid-Afrika, het land waar zij ruim 40 jaar verbleef, geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie zij terecht zou kunnen voor

(tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar en/of voor (tijdelijke) financiële hulp.

Betrokkene haar gezondheidstoestand is duidelijk verbeterd dus mettertijd zou betrokkene zelf kunnen instaan voor haar eigen zorgen en behandeling die ze nodig heeft en een inkomen zou kunnen verwerven uit arbeid.

Niets laat derhalve toe te concluderen dat zij in België zou moeten blijven aangezien betrokkene uit het echt gescheiden is en geen enkele reden meer heeft om niet terug te keren naar Zuid-Afrika.

Concluderend kan gesteld worden dat de nodige zorgen toegankelijk zijn in Zuid-Afrika.

Conclusie:

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is. Betrokkene is duidelijk verbeterd en heeft geen actieve behandeling meer nodig, alleen een opvolging, die in haar land van herkomst beschikbaar en toegankelijk is.

Bijgevolg stel ik vast dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd artikel.

De betrokkene voldoet niet langer aan de voorwaarden voor een tijdelijke verblijfsmachtiging volgens art. 9 van het KB van 17 mei 2007 omdat de omstandigheden op grond waarvan de machtiging werd verleend niet langer bestaan of voldoende ingrijpend en met een niet-voorbijgaand karakter zijn gewijzigd."

(...)De ambtenaar-geneesheer wijst ook op het Reïntegratiefonds van het IOM, dat bijstand verleent aan mensen bij het vinden van inkomensgenererende activiteiten en op de verschillende mogelijkheden op dit vlak. Ook wordt ingegaan op de concrete situatie van de verzoekende partij, waar de ambtenaar-geneesheer verder stelt "Er is geen strikte noodzaak tot mantelzorg. Het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in Zuid-Afrika, het land waar zij ruim 40 jaar verbleef, geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie zij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar en/of voor (tijdelijke) financiële hulp. Betrokkene haar gezondheidstoestand is duidelijk verbeterd dus mettertijd zou betrokkene zelf kunnen instaan voor haar eigen zorgen en behandeling die ze nodig heeft en een inkomen zou kunnen verwerven uit arbeid. Niets laat derhalve toe te concluderen dat zij in België zou moeten blijven aangezien betrokkene uit het echt gescheiden is en geen enkele reden meer heeft om niet terug te keren naar Zuid-Afrika. Concluderend kan gesteld worden dat de nodige zorgen toegankelijk zijn in Zuid-Afrika."

De verzoekende partij laat in het geheel na de concrete analyse van de ambtenaar-geneesheer te weerleggen. Zij toont niet aan dat zij niet in de mogelijkheid zal zijn om de kosten van de behandeling te kunnen dragen en beperkt zich tot algemeenheden met betrekking tot de Zuid-Afrikaanse gezondheidszorg afgeleid uit een ouder rapport. Zij toont niet aan dat zij in haar concrete situatie, in tegenstelling tot de bevindingen van de ambtenaar-geneesheer, geen toegang zal kunnen hebben tot de voor haar noodzakelijke medische zorgen in haar land van herkomst.

(...)kan de Raad slechts vaststellen dat uit de bespreking van het middel is gebleken dat de verzoekende partij de bevindingen van de ambtenaar-geneesheer niet weerlegt, namelijk dat zij wel degelijk een behandeling voor haar longproblemen behoeft, maar dat deze beschikbaar en toegankelijk is in Zuid-Afrika. De verzoekende partij maakt met haar betoog geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij zich heeft gebaseerd op het verslag van de ambtenaar-geneesheer en dat deze laatste rekening heeft gehouden met alle door de verzoekende partij bijgebrachte medische stukken. Het loutere feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de bestreden beslissing maakt geen grond tot vernietiging uit. (...)"

De Raad stelt vast dat, gelet op het arrest nr. 211 216, de verzoekende partij niet dienstig kan verwijzen naar haar gezondheidsproblematiek, al uitvoerig besproken, terwijl geen nieuwe elementen zijn kenbaar gemaakt sedert dit arrest. Er werd al geoordeeld dat de nood aan opvolging, medicatie, en het gevolg van het vliegen en het voorgehouden, maar niet aangetoonde, hoog risico op infectie de weigering tot verlenging van haar verblijf niet in de weg staat. Dit blijkt onder meer uit de volgende motieven in het voornoemde arrest nr. 211 216: "In tegenstelling tot wat zij voorhoudt, werd de verblijfsmachtiging nog niet verlengd sinds de verwijdering van de rechterlong. Aldus kan de verwerende partij wel degelijk vaststellen dat er in vergelijking met de toestand voor de pneumonectomie, op het ogenblik dat zij zich het laatst heeft gebogen over de gezondheidstoestand van de verzoekende partij, sprake is van gewijzigde omstandigheden. Toen de machtiging op 26 augustus 2015 met 2 jaar werd verlengd, had de ingreep nog niet plaatsgehad. De verzoekende partij kan bovendien, gelet op de chronologie van de feiten, allerminst voorhouden dat er door de verlenging legitieme verwachtingen werden geschept dat haar verblijfsmachtiging na de ingreep niet omwille van de ingreep zou beëindigd worden. Ten

overvloede wijst de Raad erop dat de verzoekende partij met haar betoog geenszins aantoonde dat zij in een ongezonde omgeving zou terechtkomen die haar gezondheid in gevaar zou brengen. In een volgend onderdeel van haar betoog houdt de verzoekende partij voor, met verwijzing naar de NHI White Paper die zij toevoegt aan haar verzoekschrift, dat geen rekening werd gehouden met het feit dat zij gelet op haar medische toestand bijzonder vatbaar is voor infecties. De Raad kan slechts vaststellen dat noch in de aanvraag tot verlenging van de verblijfsmachtiging, noch in de begeleidende medische stukken, werd gewezen op het gevaar voor infecties en op de noodzaak om hier in het bijzonder rekening mee te houden, zodat de verzoekende partij de verwerende partij en de ambtenaar-geneesheer niet kan verwijten met dit specifieke gegeven geen rekening te hebben gehouden bij het verstrekken van het medisch advies en het nemen van de bestreden beslissing. De verzoekende partij toont verder niet aan dat zij werd belet stukken aan haar dossier toe te voegen en toont door het voorleggen van onder meer het standaard medisch getuigschrift van 17 juli 2017 bij de aanvraag tot verlenging op 18 juli 2017 aan dat zij in de mogelijkheid was stukken voor te leggen om haar zaak te onderbouwen. Met betrekking tot de White Paper kan worden opgemerkt dat zij deze evenmin eerder voorlegde. Bovendien blijkt dit rapport te dateren van 10 december 2015, zodat de vraag rijst of de informatie die erin werd opgenomen nog actueel is. Dit terwijl de ambtenaar-geneesheer zijn conclusies baseert op een concrete en recente studie van de Belgian desk on accessibility die dateert van 5 september 2017 (zie ook infra).”

De Raad herinnert eraan dat artikel 8 van het EVRM geen plicht tot motiveren oplegt, maar enkel een onderzoeksplicht.

3.4. De Raad besluit dat het enig middel, in de hierboven beschreven mate, gegrond is.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 9 januari 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen september tweeduizend negentien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN